

**UCHWAŁA Nr XX/160/2020
RADY MIEJSKIEJ w CHOJNIE
z dnia 25 czerwca 2020 r.**

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie
skargi Prokuratora Rejonowego w Gryfinie wraz z odpowiedzią na skargę**

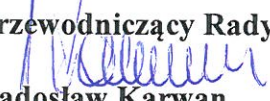
Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2020 poz. 713) w związku z art. 54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, poz. 2200 i poz. 2294.) uchwała się, co następuje:

§ 1. Postanawia się przekazać do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie skargę Prokuratora Rejonowego w Gryfinie z dnia 09 czerwca 2020 r. na uchwałę Nr III/18/2018 z dnia 09 czerwca 2020 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Chojna.

§ 2. Treść odpowiedzi na skargę, o której mowa w § 1, zawiera załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Gminy Chojna.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący Rady
Radosław Karwan**

UZASADNIENIE
do UCHWAŁY Nr XX/160/2020
RADY MIEJSKIEJ w CHOJNIE
z dnia 25 czerwca 2020 roku

**w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie skargi
Prokuratora Rejonowego w Gryfinie wraz z odpowiedzią na skargę.**

W dniu 15 czerwca 2020 r. do Urzędu Miejskiego w Chojnie wpłynęła skarga Prokuratora Rejonowego w Gryfinie na uchwałę Nr III/18/2018 Rady Miejskiej w Chojnie z dnia 13 grudnia 2018 r., w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Chojna (Dz. Urz. z 2019 r. poz.450), skierowana do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie za pośrednictwem Rady Miejskiej w Chojnie. W skardze tej wniesiono o stwierdzeniu nieważności całości uchwały.

Zgodnie z art 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, poz. 2200 i poz.2294), organ, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi, winien złożoną skargę przekazać do sądu administracyjnego wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie 30 dni od dnia jej wniesienia.

W przypadku nie zastosowania się do powyższych obowiązków, sąd na wniosek skarżącego może orzec o wymierzeniu organowi grzywny (art. 55 w/w ustawy).

Podjęcie niniejszej uchwały, do której załącznikiem jest treść odpowiedzi na skargę, w której Rada Miejska w Chojnie nie podzieliła zarzutów skargi, jest niezbędne celem wypełnienia obowiązków nałożonych na organ gminy w/w ustawą.

Sporządziła:
Paulina Turkiewicz
Podinspektor
Chojna, dn.18.06.2020 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Szczecinie
Wydział I
ul. Staromłyńska 10
70-561 Szczecin

Skarżący: Prokurator Rejonowy w Gryfinie, ul. Grunwaldzka 2, 74-100

Organ: Rada Miejska w Chojnie, ul. Jagiellońska 2, 74-500 Chojna, w imieniu której działa Burmistrz Gminy Chojna Barbara Rawecka.

**Odpowiedź na skargę
na uchwałę Rady Miejskiej w Chojnie
nr III/18/2018 z dnia 13 grudnia 2018r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i
porządku na terenie Gminy Chojna (Dz. Urz. Z 2019r. poz. 450)**

Działając jako organ uprawniony do reprezentacji w sprawie odpowiedzi Rady Miejskiej na skargę Prokuratora, zgodnie z uchwałą NSA 7 sędziów NSA W-wa z 13 listopada 2012r. I OPS 3/12¹ wnosząc o oddalenie skargi w całości – jako niezasadnej, zaś zarzuty w niej podniesione, jako nieuzasadniające stwierdzenia nieważności uchwały.

Jednocześnie przekazuje oryginał skargi wraz z kopertą (potwierdzenie terminu).

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Gryfinie wniósł skargę z dnia 09 czerwca 2020r. wnosząc o stwierdzenie zaskarżonej ww. uchwały w całości. Prokurator wyraził stanowisko, iż w uchwale użyto zwrotów nieostrych, o charakterze ocennym, zaś obowiązki zakreślone adresatom obwarowane są zwrotami niedookreślonymi. Z zarzutami skargi Rada Miejska w Chojnie nie zgadza się. Ustosunkowując się szczegółowo do przedstawionych zarzutów, organ wskazuje, jak niżej.

¹ W postępowaniu przed sądem administracyjnym w sprawach skarg, których przedmiotem jest uchwała rady gminy, zdolność procesową (art. 26 § 1 w związku z art. 28 § 1 i art. 32 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz.U. z 2012 r., poz. 270 ze zm.) ma wójt (burmistrz, prezydent miasta), chyba że w sprawie zachodzą okoliczności szczególne, których nieuwzględnienie mogłoby prowadzić do pozbawienia rady gminy prawa do ochrony sądowej. Generalne stanowisko, że w sprawach skarg na uchwałę rady gminy, ze względu na przedmiot sprawy, zdolność sądową posiada rada gminy, która może upoważnić przewodniczącego rady do reprezentowania jej w postępowaniu sędowoadministracyjnym, nie może być uznane za słuszne. Skoro zatem ustawodawca przewidział, jako warunek formalnoprawny, podejmowanie przez właściwy organ, czyli radę, uchwały o zaskarżeniu aktu nadzoru, to uchwałę taką, ze wszystkimi tego konsekwencjami w sferze procesowej, powinien wykonywać wójt, m.in. właśnie dlatego, że jest organem wykonawczym. Na marginesie można wspomnieć, że rada nie dysponuje własnymi środkami ani własną obsługą organizacyjną i prawną - zapewnia jej je urząd gminy, którym kieruje wójt, i to on odpowiada za gospodarkę finansową gminy oraz decyduje o ewentualnym obciążeniu rachunku gminy (wskazano na ten argument m.in. w wyrokach NSA z: 18 września 2008 r., II OSK 294/08; 24 marca 2011 r., II OSK 41/11; 20 września 2011 r., II OSK 1382/11). Przewodniczący rady ma bardzo wąsko zakreślone kompetencje ustawowe: w myśl art. 19 ust. 2 u.s.g. "zadaniem przewodniczącego jest wyłącznie organizowanie pracy rady oraz prowadzenie obrad rady". Takie rozwiązanie prawne miało na celu m.in. właśnie ograniczenie roli przewodniczącego, a wykładnia prowadząca do przyznania zdolności sądowej radzie gminy, która upoważniałaby przewodniczącego do jej reprezentowania w postępowaniu sądowym, pozostaje w sprzeczności z przepisem art. 19 ust. 2 u.s.g., również gdy się zważy, że prowadziłyby do bardzo poważnego (wojewoda koncentruje się na nadzorze w stosunku do uchwał, przekazywanych mu do kontroli obligatoryjnie) obciążenia przewodniczącego dodatkowymi obligatoryjnymi czynnościami procesowymi (udzielanie upoważnień pełnomocnikom procesowym, w tym także pracownikom urzędu gminy, wnoszenie skarg i skarg kasacyjnych, udzielanie odpowiedzi na skargi, przekazywanie ich sądom, dokonywanie innych czynności procesowych).

Na wstępie, przed ustosunkowaniem się do zarzutów przedstawionych w skardze wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Gryfinie na uchwałę Nr III/18/2018 Rady Miejskiej w Chojnie z dnia 13 grudnia 2018 r. w sprawie Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Chojna (Dz. urz. z 2019 r. poz. 450, dalej także: **zaskarżona uchwała** lub **Regulamin**) Rada Miejska w Chojnie wyjaśnia, że powyższa uchwała została zgodnie z wymaganiami ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przekazana do zaopiniowania przez **Powiatowego Inspektora Sanitarnego** w Gryfinie i uzyskała jego **pozytywną opinię**.

Ponadto **nadzór prawny Wojewody Zachodniopomorskiego nie wniósł zarzutów w sprawie podjętego Regulaminu**. Uchwały o zbliżonej czy tożsamej treści do zaskarżonej uchwały Rady Miejskiej w Chojnie są powszechnie uchwalane zarówno w Województwie Zachodniopomorskim, jak i innych województwach. Odnosząc się do zarzutów Prokuratora.

Żaden z mieszkańców również nie wnosił skargi ani zapytań w związku z nałożonymi obowiązkami. Dla mieszkańców zapisy są precyzyjne i są stosowane. Mieszkańcy byli informowani o procedurze podejmowania uchwały i projekcie zapisów, które były wyjaśniane na posiedzeniach komisji.

Rada opierając się na stanowisku zawartym w orzecznictwie sądownoadministracyjnym z zakresu będącego przedmiotem skargi, podnosi, że w jej ocenie zarzuty nie są trafne i skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Do organu stanowiącego należy uchwalanie regulaminu, który ma kreować czystość i porządek w gminie. Nie sposób więc twierdzić, że regulamin ma być ograniczony tylko i wyłącznie do niektórych spraw mających wpływ na utrzymanie czystości i porządku, bez możliwości uregulowania innych, istotnych z punktu widzenia konkretnej społeczności lokalnej, a dotyczących czystości i porządku w danej gminie.

I. Wykazanie niezasadności zarzutów skargi.

Ad 1 – Ad 16:

Ad 1 – powtórzenie art. 4 ust. 2 u.c.p.g.;

Ad 2 – powtórzenie „nieruchomość”;

Ad 3 – powtórzenie „właściciele nieruchomości”;-

przy czym określenie „mającymi obowiązek realizować obowiązki w zakresie utrzymania czystości i porządku” – nie jest modyfikacją definicji określonej w ustawie o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ponieważ odwołuje się tylko do celu ustawy, iż właściciel ma obowiązek w zakresie utrzymania czystości i porządku, zaskarżona uchwała nie rozszerza katalogu, nie modyfikuje przepisu.

Ad 4 – powtórzenie „budynek mieszkalny jednorodzinny”;

Ad 5 – powtórzenie „budynek zamieszkania zbiorowego”;

Ad 6 – powtórzenie „zabudowa jednorodzinna”;

Ad 7 – powtórzenie „odpady ulegające biodegradacji”;

Ad 8 – powtórzenie „odpady opakowaniowe”;

Ad 9 – powtórzenie „odpady niebezpieczne”;

Ad 10 – powtórzenie „odpady komunalne”;

Ad 11 – powtórzenie „odpady zielone”;

Ad 12 – powtórzenie „nieczystości ciekłe”;

Ad 13 – powtórzenie „zbiorniki bezodpływowe”;

Ad 14 – powtórzenie „zwierzęta domowe”;

Ad 15 – powtórzenie „zwierzęta gospodarskie”;

Ad 16 – powtórzenie „zwierzęta bezdomne”;

Zgodnie z ostatnim wyrokiem NSA z dnia 19 lutego 2019r., II OSK 770/17 wydanego na kanwie zaskarżonego Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy: **Naruszenie zasad techniki prawodawczej stanowi nieistotne naruszenie prawa i samodzielnie nie może uzasadniać unieważnienia danej uchwały.**

Tak samo też: por. wyrok NSA z 17 listopada 2005 r. sygn. akt I OSK 797/05, opub. w Lex nr 196724).

Zgodnie także z dominującym orzecznictwem sądów administracyjnych, powtórzenie w uchwale zapisów ustawy, co w zaskarżonej uchwale ma miejsce, nie uzasadnia stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały. Zaskarżona uchwała nie modyfikuje zapisów rangi ustawowej, nie rodzi więc ujemnych dla adresatów skutków.

Powtarzanie w zaskarżonej uchwale miało na celu zwiększenie przejrzystości danego aktu, tak by dla adresata akt ten był czytelny i zrozumiały. Brak tych powtórzeń prowadziłoby do odwrotnych skutków, a więc żeby móc zdekodować poszczególne zapisy Regulaminu należałoby go czytać łącznie z ustawą, co w praktyce nie dla wszystkich adresatów tych norm byłoby proste.

Organ nie zmodyfikował przepisów ustawowych, nie doszło zatem do naruszenia przepisów.

„Naruszenie zasad techniki prawodawczej nie stanowi automatycznie o sprzeczności uregulowań zaskarżonego aktu z prawem. **Powtórzenie w regulaminie ustawowych regulacji samo w sobie nie rodzi jeszcze potencjalnie ujemnych skutków dla adresatów regulaminu, a więc nie ma charakteru naruszenia prawa. Z naruszeniem prawa będziemy mieli doczynienia jedynie wówczas, gdy do regulaminu zostaną wprowadzone zasady uregulowane odmiennie, niż w ustawie.** 2. Jeżeli w uchwale powtórzono zapisy ustawowe, ale ich nie zmodyfikowano w sposób, który wypaczałby zamierzenia ustawodawcy, nie jest to podstawą do stwierdzenia nieważności takiej uchwały.

Dlatego można przyjąć, że jeżeli w uchwale powtórzono zapisy ustawowe, ale ich nie zmodyfikowano w sposób, który wypaczałby zamierzenia ustawodawcy, nie jest to podstawą do stwierdzenia nieważności takiej uchwały. **Gdyby natomiast organ dokonał w regulaminie zmiany czy modyfikacji przepisów ustawowych, skutkującej tym, że zamierzona przez ustawodawcę treść przepisu straciłaby swoje pierwotne znaczenie, to wówczas jedynie można byłoby mówić o naruszeniu prawa i to w stopniu rażącym.** Jednakże w niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Wskazać również należy, dzielając w tym zakresie stanowisko organu, że powtarzanie w aktach prawa miejscowego regulacji ustawowych (zwłaszcza definicji) ma na celu zwiększenie przejrzystości danego aktu, tak by dla adresata akt ten był czytelny i zrozumiały. Często zaś brak tych powtórzeń prowadziłoby do odwrotnych skutków, a więc żeby móc zdekodować poszczególne zapisy Regulaminu należałoby go czytać łącznie z ustawą, co w praktyce nie dla wszystkich adresatów tych norm byłoby proste.” (tak WSA w Łodzi z dnia 7 marca 2018r. II Sa/Łd 94/18).

Również doktryna podziela ww. wyjątek, iż w Regulaminach dopuszczalne jest, celem zapewnienia komunikatywności z ustawą, powtarzania zwrotów ustawy, zwłaszcza definicji ustawowych.

„W drodze wyjątku, uzasadnionego zwłaszcza względami zapewnienia komunikatywności tekstu prawnego, za dopuszczalne można uznać powtarzanie w aktach praw miejscowego, takich zwłaszcza jak statuty czy regulaminy, innych regulacji normatywnych. W każdym jednak przypadku tego rodzaju powtórzenia powinny być powtórzeniami dosłownymi, aby uniknąć wątpliwości, który fragment tekstu prawnego (rozporządzenia, ustawy upoważniającej czy innego aktu normatywnego) ma być podstawą odtworzenia normy postępowania (zob. S. Wronkowska [w:] S. Wronkowska, M. Zieliński, Komentarz do zasad techniki prawodawczej, Warszawa 2012, s. 35 i 241).” (tak wyrok WSA w Poznaniu IV SA/Po 490/13).

„ Zasady określone w rozporządzeniu z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 283 z późn. zm.) jako zbiór dyrektyw skierowanych do prawodawcy wskazujących, jak poprawnie wyrażać normy prawne w przepisach prawnych i jak je grupować w aktach normatywnych, nie mogą służyć ocenie ważności obowiązującego prawa. Naruszenie tych zasad nie wywołuje z mocy prawa żadnych ujemnych skutków dla oceny legalności utworzonych w ten sposób aktów prawnych.” Tak wyrok WSA w Gliwicach z 7 grudnia 2016r., II SA/GI 1064/16.

Ad 17 - W odniesieniu do zarzutu wskazanego w punkcie 17 skargi Rada Miejska postanowiła w ramach uprawnienia wynikającego z ustawy o utrzymaniu czystości w gminach, nie nakładać obowiązku utrzymania całej szerokości chodnika, a jedynie jego minimalnej szerokości niezbędnej do swobodnego poruszania się pieszych. Za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości. Dodanie zapisu odnośnie uprzątnięcia zanieczyszczeń na całej jego długości i możliwie największej jego szerokości, lecz nie mniej niż 1,5 m, miało na celu zapewnienie prawidłowego i bezpiecznego przemieszczania się mieszkańców.

Ad 18 - W odniesieniu do zarzutu wskazanego w punkcie 18 skargi należy wyjaśnić, że zapisy zawarte w regulaminie odnoszą się do obowiązków właścicieli nieruchomości, którzy wykonują naprawy pojazdów oraz ich mycie na terenie swoich nieruchomości. Mieszkańcy na terenach swoich nieruchomości wykonują tylko bieżące naprawy pojazdów oraz ich mycie, a specjalistyczne naprawy bądź czyszczenie z użyciem niebezpiecznych środków odbywa się w warsztatach oraz myjniach. Stąd też Rada Miejska uważa, że zapisy regulaminu są wystarczające i precyzyjne.

Ad 19 – Zwrot „nieprzyjemne zapachy” jest powszechnie zrozumiałym precyzyjnym zwrotem nieostrym określającym jednak dostatecznie zapach, który nie sprawia przyjemności, jest niemiłym dla otoczenia „Nieprzyjemny zapach” jest zwrotem często stosowanym przez organy stanowiące i z ww. względów, jako zrozumiałym, zwrotem niekwestionowanym. Ponadto zwrot ten jest zwrotem stosowanym w języku prawniczym w innych aktach prawnych, skoro zatem jest stosowany przez ustawodawcę bez podawania definicji – nie powinien stanowić podstawy nieważności.

Tytułem przykładu:

§ 38 ust. 3 in fine Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy „Recyrkulacja powietrza nie powinna być stosowana w pomieszczeniach pracy, w których występują szkodliwe czynniki biologiczne, czynniki chemiczne stwarzające zagrożenia określone w przepisach w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy związanej z występowaniem w miejscu pracy czynników chemicznych, **wydzielające nieprzyjemne lub uciążliwe zapachy** albo możliwe jest nagłe zwiększenie stężenia niebezpiecznych substancji chemicznych, a także w przestrzeniach zagrożonych wybuchem.”

Podobnie mowa jest o nieprzyjemnym zapachu w Rozporządzeniu Ministra energii z dnia 14 kwietnia 2016r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego „Zapach nieprzyjemny i wyczuwalny w powietrzu (...)”.

Ad 20 - W odniesieniu do zarzutu wskazanego w punkcie 20 skargi, zgodnie ze słownikiem Języka Polskiego „częstotliwość” należy rozumieć jako częste i systematyczne powtarzanie się jakiejś czynności oraz zjawiska. Rada Miejska określiła w Regulaminie, w jakich odstępach czasowych właściciele nieruchomości mają pozbywać się nieczystości ciekłych, nie chodzi przy tym o wskazanie, kiedy to nastąpi, ale jak często ma być ono dokonywane. Zapisy w § 20 wynikają z doświadczenia organu, który kontroluje nieruchomości wyposażone w powyższe zbiorniki. W ocenie Rady Miejskiej przedstawione zapisy gwarantują prawidłowe użytkowanie zbiornika

i chronią glebę przed zanieczyszczeniem fekaliami, co w rzeczywistości skutkuje przedostaniem się nieczystości do wód gruntowych.

Ad 21 - 23 - W odniesieniu do zarzutów z punktów 21-23 odnośnie § 21 ust. 5 i 6 Rada Miejska wyjaśnia, że zawarcie w Regulaminie zapisu odnośnie obowiązku umieszczenia w miejscu widocznym tabliczki ostrzegającej o obecności psa na danej posesji, miało na celu zadbanie o bezpieczeństwo mieszkańców, jak i osób trzecich. Taka tabliczka pełni jedynie funkcję informacyjną i ostrzegawczą. Osoby takie jak: listonosz, pracownik firmy odbierającej odpady, kurier, wchodzące na daną nieruchomość mogą przygotować się na ewentualne ryzyko oraz zachować wszelkie środki ostrożności.

W odniesieniu do zarzutu odnośnie §22 ust. 1 Regulaminu wskazać należy, iż:

Zgodnie z wyrokiem NSA z 17 listopada 2015r. II OSK 618/14 „Nakładanie w uchwale rady miasta obowiązków na właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe jest zgodne z celem art. 4 ust. 2 pkt 6 u.c.p.g. **Wprowadzenie nakazu wyprowadzania psa na smyczy, czy w kagańcu, a przedstawicieli niektórych ras w kagańcu i na smyczy nie koliduje z regulacją art. 4 ust. 2 pkt 6.** W istocie bowiem precyzuje obowiązek utrzymywania zwierzęcia na uwięzi właściwej dla tego gatunku. Tak sprawowana kontrola nad zwierzęciem daje większe prawdopodobieństwo zniwelowania uciążliwości i zagrożenia osób przebywających na terenie przeznaczonym do wspólnego użytku niż kontrola werbalna czy kontrola gestem.”

Zgodnie z Wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 08.12.2019 r., IISA/Kr 680/19 **wprowadzenie w Regulaminie zapisu odnośnie obowiązku wyprowadzania psa na smyczy oraz w kagańcu nie stanowi naruszenia prawa. Zdaniem sądu wyprowadzanie psana smyczy jest usprawiedliwione i celowe, ponieważ zapewnia poczucie bezpieczeństwa osobom, które znajdują się w miejscu publicznym.** Zdaniem sądu wprowadzenie nakazu wyprowadzania psa na smyczy, czy w kagańcu nie jest w sprzeczności do art. 4 ust 2 pkt 6 ustawy, co więcej służy osiągnięciu celu ustawowego jakim jest ochrona osób trzecich. Każdy może przestraszyć się psa, który podbiega bez smyczy lub kagańca. W opinii Rady Miejskiej dodanie takiego zapisu do Regulaminu utrzymania czystości nie narusza zasady humanitarnego traktowania zwierząt, a także zasady proporcjonalności oraz nie stanowi przekroczenia upoważnienia ustawowego.

Ad 24 - W odniesieniu do zarzutów z punktu 24 skargi należy wyjaśnić, iż w § 22 ust. 2 Organ nie narzuca zasad przewozu zwierząt środkami komunikacji publicznej, chciał jedynie zwrócić uwagę właścicieli zwierząt na zapoznanie się z przepisami wynikającymi z ewentualnych przewozów w poszczególnych środkach komunikacyjnych.

Zgodnie z normą kompetencyjną organ stanowiący miał określić w Regulaminie „obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku”. W zaskarżonej uchwale zapis, iż „Przewożenie zwierząt środkami komunikacji publicznej jest możliwe tylko na zasadach określonych przez przewoźnika”. Nie można twierdzić, iż mowa jest o „niedookreślonym przewoźniku”. Przewoźnik jest definicją ustawową, o której mowa w art. 1 ustawy prawo przewozowe, tj. podmiot wykonujący na podstawie umowy, w ramach uprawnienia przewóz, jest to każdy przewoźnik, z którego usług (nie zaś prywatnie) korzysta przewożący zwierzęta (osoby lub rzeczy, art. 3 ww ustawy). Każda firma przewozowa ma Regulamin, który jest podawany do publicznej wiadomości w miejscu dostępnym w pojeździe lub na przystanku, osoba przewożąca zwierzę może się z takimi zasadami zapoznać. Zapis nie jest niedookreślonym zwrotem.

Ad 25 – Zwrot „ptactwo” (uwagi podobnie jak przy zarzucie odnośnie „nieprzyjemnych zapachów”) nie jest zwrotem niedookreślonym. „Ptactwo” jest zwrotem, którym posługuje się ustawodawca w szeregu innych aktów normatywnych, uznając, iż nie jest wymagana odrębna definicja. W zaskarżonej uchwale dodatkowo organ stanowiący poprzez przykładowe wymienienie

rodzaju ptactwa nie pozostawia wątpliwości, że mamy do czynienia z ptactwem hodowlanym: kurami, gęśmi, kaczkami, indykami, tj. ptactwem hodowlanym.

Ustawodawca stosuje określenie „ptactwo” bez podawania definicji, tytułem przykładu:

- 1) Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wymagań weterynaryjnych, jakie powinien spełniać drób przeznaczony do odtworzenia zasobów ptactwa łownego w handlu:

„ § 1 Rozporządzenie określa środki: 1) bezpieczeństwa biologicznego podejmowane w gospodarstwach utrzymujących drób przeznaczony do odtworzenia zasobów **ptactwa łownego**, za które uważa się dzikie ptaki łowione w celu spożycia przez ludzi, zwanych dalej „gospodarstwami”; 2) nadzoru nad drobiem produkcyjnym, za który uważa się drób mający co najmniej 72 godziny, hodowany w celu produkcji mięsa lub jaj do konsumpcji lub odtworzenia zasobów **ptactwa łownego**, wysyłanym do innych państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw trzecich.

- 2) Poprawki do Konwencji o obszarach wodno-błotnych mających znaczenie międzynarodowe, zwłaszcza jako środowisko życiowe **ptactwa wodnego**, sporządzonej w Ramsarze dnia 2 lutego 1971 r – „ W dniu 3 czerwca 1987 r. w Regina (Kanada) zostały sporządzone Poprawki do Konwencji o obszarach wodno-błotnych mających znaczenie międzynarodowe, zwłaszcza jako środowisko życiowe **ptactwa wodnego**, w następującym brzmieniu: (...)”

Ad 26 - W odniesieniu do zarzutu z punktu 26 skargi w §24 ust 3 Organ celowo nie wymienił przepisów sanitarno-epidemiologicznych, z uwagi na fakt iż przepisy te są unormowane w odrębnych aktach prawnych, które ulegają nowelizacji.

Ad 27 - W odniesieniu do zarzutów z punktu 27 skargi Rada Miejska w Chojnie zgadza się z zarzutem, że w regulaminie brak jest wskazania konkretnych miejsc podlegających obowiązkowej deratyzacji, jednakże zawarto zapis o obowiązku właściciela nieruchomości (tj, np. Zarządcy budynku wielolokalowego, właściciela miejsc w których produkowana jest żywność itp.) do przeprowadzenia deratyzacji w każdym przypadku, gdy jest to wymagane. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie spornym pozostaje, czy naruszenie prawa polegające na pominięciu w treści aktu wykonawczego jednostki samorządu terytorialnego niektórych materii przeznaczonych do uregulowania w formie tego aktu może stanowić naruszenie "istotne", czy tylko "nieistotne" (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 17 listopada 2005 r., sygn. akt I OSK 797/05, Baza NSA; z dnia 1 marca 2017 r., sygn. akt II FSK 3651/16, Baza NSA; M. Bogusz, Wadliwość aktu prawa miejscowego, Gdańsk 2008, s. 198 - 200; D. Dąbek, Prawo miejscowe, Warszawa 2015, s. 317). Z uwagi na fakt, że Rada Miejska tylko w części zawarła w Regulaminie zapisy wynikając z ustawy w naszej opinii **nie stanowi to istotnego naruszenia prawa.**

W załączeniu:

- 2 odpisy skargi;
- zaświadczenie o powołaniu Burmistrza Gminy Chojna;
- skarga prokuratora z kopertą.